

efter at sige: Dette Kommissionsarbejde lade vi ganske ude af Betragtning, nu ville vi ikke gaa den Vej, som denne Kommission anviser. Men selv om Regeringen og det ærede Flertal skulde sige dette, kan det ikke være bindende for de Anskuelse, jeg og mit Parti nære i denne Henseende. Vi betragte det alligevel som givet, at Kommissionsbetænkningen viser en Vej, ad hvilken man skal søge at komme videre, og i Betragtning deraf anser jeg fremdeles Forslaget for en Begyndelse til et Fremskridt, for et Forsøg, man vil gøre, og jeg vil derfor anbefale at stemme for det foreliggende Forslag.

Ordføreren (Jensen-Sønderup): Jeg kan med Hensyn til de Udtalelser, der kom baade fra det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og nu fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), kun sige, at naar de ærede Medlemmer absolut ville have slaaet fast, at det for dem er det vigtigste, at der her gøres en Begyndelse, staar det for deres egen Regning. Meningen dermed er altsaa, at de have Lyst til at faa slaaet fast, at saa vidt det staar til dem, skal man fortsætte med Opførelse af Tjenesteboliger ved Statsbanerne. Jeg har overfor disse Udtalelser anset det for nødvendigt at gøre opmærksom paa, at Flertallet i saa Henseende, og jeg tror ogsaa Regeringen, ikke vil føle sig forpligtet til at fortsætte, men vil staa fuldstændig frit. Naar den Kommission, der nu er nedsat til Overvejelse af Lønspørgsmaal osv., er færdig efter bl. a. at have taget Spørgsmaalet om Huslejetillæg eller Opholdstillæg under Overvejelse, og dens Resultat foreligger, saa at man kan komme til en Ordning af Lønningerne for samtlige Funktionærer baade ved Jernbane-, Post-, Telegraf- og Toldtaten, staar man fuldstændig frit overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil gaa til Opførelse af Tjenesteboliger eller ej, det være sig for Statsbanernes eller for andre Etaters Personale. Jeg fastholder, at det Spørgsmaal skal afgøres uden nogen som helst Forbindelse med nærværende Lovforslag.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 67 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5642 ff.)

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Th. Larsen): Det er ikke min Mening nu at give Anledning til fornyet Forhandling om den foreliggende Sag, men jeg ønsker at sige et Par Ord til Ledsagelse af Lovforslaget paa dets Vandring fra dette Ting til det andet høje Ting. Jeg har Lyst til at gøre opmærksom paa, at det ikke er en ubetydelig Sag, vi her beskæftige os med. Tværtimod, det er en stor og vigtig Opgave, og man tør vel sige, at dens Løsning er banebrydende. Det er en Opgave af den Beskaffenhed, at hvis den var bleven gennemført i et af de store Kulturlande, England, Frankrig eller Tyskland, vilde Begivenheden have vakt Opsigt over den ganske Verden. Men det siger sig selv, at vore jævne Forhold saavel som ogsaa vor stærkt fremskredne sociale Lovgivning og vor Nations beskedne Stilling vil bevirke, at der ikke i samme Grad vil blive lagt Mærke til det sociale Fremskridt, der her foregaar, som hvis det var sket under større Forhold. Jeg har derfor fundet Anledning til, inden Lovforslaget forlader dette Ting, at gøre opmærksom paa dette Forhold: at det ikke er nogen Smaating, vi her beskæftige os med, men at det er en vigtig og banebrydende Sag.

Dernæst vil jeg bede ærede Medlemmer om at lægge Mærke til en Ejendommelighed, som gælder hele vor sociale Lovgivning, en Ejendommelighed, hvorpaa der allerede blev gjort opmærksom ved 1ste Behandling af det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), idet han fremhævede, at der var det underlige ved den sociale Lovgivning i Danmark, at det Flertal i Folketinget, der har den største Lod i Udviklingen af den sociale Lovgivning hos os, er udgaaet fra Landbodemokratiet. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i denne Udtalelse og har i sin Tid saavel i Tale som i Skrift hævdet den samme Opfattelse. Men overfor den foreliggende Sag giver dette sig i en ganske særlig Grad til Kende, idet alle maa indrømme, at Spørgs-